

[Hanne Thanning Jacobsen]

hvor behovet som sagt bestemt ikke er blevet mindre, så vi støtter, at forslaget her bliver udgangspunkt for handling på dette vigtige område.

Til slut vil jeg dog understrege, at det er vigtigt for mig også at sige til forslagsstillerne, at det er klart, at dette forslag og det arbejde, vi er i gang med omkring lovforslag nr. L 214, må ses i en sammenhæng.

Tom Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets holdning, at det felt, vi diskuterer i øjeblikket, egentlig ikke er en offentlig opgave. Vi mener ikke, at samfundet, staten eller kommunerne skal rådgive private mennesker om deres private anliggender. Det må efter vores mening være op til den enkelte at henvende sig de steder, hvor man føler at man kan få lettet hjertet, det kan være hos familie, venner og bekendte eller lignende. Vi finder, at det vil være et naturligt forum, hvor man diskuterer de personlige problemer, man har.

Hvis der herefter skulle være behov for at have et eller flere steder, hvor man kan henvende sig, er det vores opfattelse, at det må være op til private foreninger, organisationer eller privatpersoner at tage sig af den opgave. Hvis nogle private vil gøre det, er de selvfølgelig meget velkomne til at oprette den slags rådgivningscentre, og det sker da også allerede i dag. Flere steder rundt om i landet har man forskellige former for alternativer til kommunerne, så det kan altså fungere med en privat islæt, et privat supplement til det offentlige.

Til det konkrete forslag, CD har fremsat her, vil jeg sige, at jeg savner nogle bemærkninger om, hvor grænsen skal gå med hensyn til, hvor mange af disse rådgivningscentre man kan oprette. Der står blot, at de skal placeres på steder, hvor børnene kommer, og hvor folk i det hele taget færdes. Men hvor mange? Hvor går grænsen?

Ligeledes er der i forslaget en henvisning til, at staten skal være med til at finansiere disse centre via bloktilskuddene, og specielt set i lyset af det spørgsmål, jeg lige har stillet, vil det være interessant at få at vide: Hvor skal vi sætte grænsen? Skal vi bare lukke statskassen op og sige til kommunerne og til disse rådgivningscentre: Nu kan I bare etablere jer, så skal vi nok finansiere en del af det via bloktilskuddene?

Så om det sidste spørgsmål: Jeg kan forstå, at CD's intentioner er, at man skal have nogle uvildige, uafhængige steder, hvor man kan henvende sig. Det er også positivt nok, men samtidig står der i forslaget, at det er kommunerne, der skal finansiere det sammen med staten. Der står også, at flere små kommuner kan gå sammen om at oprette disse centre, hvis man føler, den enkelte kommune er for lille. Men giver det ikke en eller anden form for binding til kommunen? Vil vi ikke hurtigt nå ud i, at kommunerne så har en eller anden form for tilsynspligt med, hvordan det foregår på disse rådgivningscentre? Og så er vi utrolig tæt på, at der ikke længere er tale om uafhængig rådgivning. Nogleordet økonomi er ofte roden til, at kommuner – og i det hele taget det offentlige – blander sig alt for meget. Så hvis vi kunne få de ting adskilt, tror jeg, man ville opnå det, som er intentionerne i CD's forslag.

Derfor skal min anbefaling være, at vi kører dette 100 procent på privat basis.

Glønborg (KRF):

Når man ser, hvor mange spørgsmål der stilles i diverse bladets brevkasser, og ser, hvor mange der ringer ind til diverse telefonlinjer for at få rådgivning, er det helt tindrende klart, at der er en masse børn og ganske unge, der savner et sted at kunne henvende sig, et sted, hvor man kan få et råd fra et voksent menneske, om hvem man i det mindste ikke ved på forhånd, at vedkommende kan man ikke stole på. Man henvender sig af nød, fordi man har et problem, og dem, som man ellers naturligt burde henvende sig til, tør man ikke henvende sig til, fordi man ikke ved, hvordan henvendelsen vil blive opfattet.

Det er lige så klart, når man læser, hvad voksne skriver til brevkasser og spørger om, og når man taler med forældre, at mange har problemer med at få det hele til at fungere. Derfor siger vi fra Kristeligt Folkepartis side til dette forslag, at vi tror, det er en rigtig tanke, at vi får nogle rådgivningscentre for børn og forældre. Og jeg er meget glad for, at det netop er for børn og forældre, for de mennesker, som kommer til at sidde på disse rådgivningscentre – hvis vi nu får dem lavet – bliver så vant til at se og møde problemer fremført både fra børneside og fra forældreside og forhåbentlig i en række tilfælde fra børn og forældre, der møder